

Trhala petice...

...a dál to všichni znáte z článku z Klatovského deníku a nebo z internetu, všichni si to pamatují a já osobně cítím, že mě celý tento skandál připomíná pouze komedii „Trhala fialky dynamitem“. Možná si někdo bude myslet, že jsem trapná se k problematice těžby zlata vyjadřovat a nebo omlouvat až po dvou letech, ale já si myslím, že je to nutné, třeba i po letech a to je můj názor. O tom zda se bude dolovat zlato nebo ne, je pro mě jakákoliv diskuze zbytečná a vždycky byla, protože můj názor zní „neexistuje, aby se naše zlatgo dolovalo a vyhrála těžba zlata na Šumavě“.

To, že máme zlato je náš poklad, který nám darovala naše Matka Příroda a ačkoliv je plodná, tak bohužel, žádné nové zlato nám plodit nebude, protože zlato není jablko a myslím si, že už jsme jí oškubali dost. Proto je nutné, abychom to poslední jablko na stromě nechali netknuté. Neumím si představit, kdo by chtěl spáchat ten největší hřích Šumavy. Snad jenom ten satan se chce chlubit cizím peřím a přivlastňovat si zlato naší Matky Přírody, které chce tavit ve své pekelné říši a těžít z cizího majetku. Tak, nechte toho hada, ať si syčí a tluče nám lži a klíny do hlavy jak chce. EVA jako dárkyně živé vody, přece už dávno ví, že to jablko neutrhne, ale stejně si musíme dávat pozor na ADAMA jakožto dárce mrtvé vody, aby si včas uvědomil, že pouze soutokem obou zdrojů vody vzniká elixír věčného života, než se rozhodne jablko utrhnout.

Proto si myslím, že by měl Adam roztrhat toho hada na kusy, tak, jako já tenkrát údajně ty petice. Tímto se také omlouvám Občanskému sdružení ŠUMAVA nad ZLATO, když jsem tehdy nechtěla petici podepsat, opravdu jsem nevěděla odkud vítr fouká a chápu reakce ostatních lidí, když jsem se tam z ničeho nic objevila jako „Alenka v říši divů“ a začala veřejně tancovat „rap“, jako na tu písničku...Si slizkej had, nemám tě rád... od „Rap master“ určitě jí znáte, byla totiž kdysi velkým hitem.

Zřejmě už tehdy jsem chtěla toho slizkýho hada udupat, ale občané mě pochopili jinak a to tak, že ten „Slizkej had“ jsem zrovna já. Není divu, když had může vzít na sebe jakoukoliv podobu. Jinak z hlediska toho reálného myšlení, jsem přesvědčená, že v naší době, kdy nevíme kdy a kde se země

otřese a zemětřesení propuká i tam, kde nikdy nebylo, tak dolování a těžba zlata na Šumavě, by přineslo jen další katastrofu. Abychom se pak opravdu celé město nepropadlo do pekel, proto raději nechte naší unavenou Šumavu, také trochu odpočinout ať má sílu se regenerovat a načerpat sílu, pro další generace.

Dopsala jsem tento článek a šla se projít do města, byla horká neděle a najednou mě na městě upoutalo cosi nového, pro mě paradox. U kostela a u fary, tak nádherné oltáře, dívala jsem se a všechno si prohlížela a měla jsem takový pocit, doslova nepopsatelný. Můj domov, myslím tím mé bydlení je totiž také plné oltářů, ohromně si na to potrpím a za celý můj život se jich nikdo ještě neodvážil, ani se dotknout, je to moje domácí pýcha. Venku bylo opravdu kousek od mého domova a mě zajímalo co to vše znamená. Pak jsem šla dál a všimla jsem si petice o zamítnutí těžby zlata, tak jsem si pomyslela, aha ty oltáře jsou asi k této problematice, ale zároveň jsem si uvědomila, že článek , který jsem doma dopsala už je zcela bezvýznamný, ale s ohledem na celkovou omluvu zase nutný. Procházela jsem dál a u kašny stály tři cizí ženy, tak jsem se jich odvážila zeptat, co znamenají ty oltáře a dozvěděla jsem se, že je to tradice a že tudy se neslo Boží tělo a po cestě se házely pivoňky a kvítka. Tak Vám, lidi řeknu, že jsem byla zase jako ta „Alenka v říši divů“ ale domů jsem odcházela s úžasným pocitem radosti a změny... Staré tradice se vrací a já mám za to, že je to něco zcela novodobého, neboť jsem si připadala jako ta myška, která tam u oltářů šmejdí co by našla dobrého k zakousnutí. A představte si, že našla a zakousla se, začnu totiž chodit do kostela, protože cítím, že se mi dostane božské sprchy.

Markéta Šubová „Peggy“

(Na žádost autorky nebyla provedena korekce textu.)